

Jardí menut

Vèiem en un jardí menut

clos entre parets de guix bufat,

un vast espai per al somni.

La tarda s'ho prenia amb calma,

badallant dragons d'ulls boteruts

i aturant la roda del temps.

Un temps que era el temps dels altres:

el de la formiga eixint de sota el sòcol verd,

o el de l'esquerda inacabable

apuntant a un cel d'orenetes èbries.

No teníem temps sinó mirada;

i respir de sargantana quieta

a l'aguait d'un brunzit

o d'un vaivé de tija seca.

Al fons del jardí, un safareig
-verdet dels anys parsimoniosos-,
i un recambró ple de trastos vells
amb una escala estreta
descendint vers la fosca.

Una fosca insondable, apetible,
de fustes velles, pols i teranyines:
“qui hi baixa?” mussitàvem;
l’interrogant surava espès
dins l’aire càlid del capvespre:
no gosàvem creuar aquell punt
de foscor dins la foscor.

El vespre trenava converses
fent esclatar el temps
en mil esclats de piules i coets.

Ullpresos, mirada enlaire,

admiràvem el món

d'enfora els murs de guix:

el traüt i el botzineig de la fira propera,

el dringar de l'ollam de les cuines...

Emprovant-nos les primeres ombres de la nit,

no oblidàvem mai, però,

la vida petita que es descloïa,

aquells vespres d'infantesa

llargs com potes d'opilió,

dins el jardí menut

on no teníem temps, sinó mirada.

Magall